

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Městský soud v Praze rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 29. června 2021 v senátu složeném z předsedkyně senátu Mgr. Blanky Bedřichové a soudců JUDr. Vladany Woratschové a Mgr. Tomáše Kubovce v trestní věci **Mgr. Petra K.**, nar. xxx v xxx, státního občana České republiky, trvale bytem xxx, v řízení o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí, t a k t o :

I. Podle § 124 odst. 1 zák. č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních (dále jen „ZMJS“) s odkazem na článek 13 odst. 1 písm. a) Úmluvy o praní, vyhledávání, zadržování a konfiskaci výnosů ze zločinu ze dne 8.11.1990, uveřejněné ve Sbírce mezinárodních smluv pod č. 33/1997 Sb.,

s e u z n á v á na území České republiky

rozsudek švýcarského Federálního trestního soudu sp. zn.: SK.2011.24 ze dne 10. října 2013 s dodatkem ze dne 29. listopadu 2013 a opravou ze dne 30. května 2014, v právní moci dne 5. dubna 2018, a to ve spojení s rozsudkem švýcarského Federálního trestního soudu pod sp.zn.: 6B 663/2014 ze dne 22.12.2017, v celém rozsahu výroku o vině týkajícího se odsouzeného Petra K., nar. xxx, a částečně ve výroku o trestu, konkrétně ve výroku o uložení náhradní hodnoty ve prospěch Švýcarské konfederace ve výši 12.439.383 CHF,

jímž byl odsouzený

Mgr. Petr K.,

nar. Xxx v xxx, státní občan České republiky, trvale bytem xxx,

u z n á n v i n n ý m

trestným činem podvodu dle § 146 švýcarského trestního zákoníku (StGB) a trestným činem opakovaného závažného praní špinavých peněz dle § 305 bis odst. 2 švýcarského trestního zákoníku (StGB)

kterých se dopustil tím, že

1. nařídil, respektive souhlasil s převody z účtu č. P0-287-631 založeného na jméno PORTOINVEST v bance UBS SA v Curychu:

Dne 28. prosince 1998 30.000 CHF na účet č. P0-282-957, založen na jméno D. u banky UBS SA v Curychu (07-05-59-0252; platební příkaz konsignovaný D. 07-05-59-0253;

2. nařídil, respektive souhlasil s 11 převody z účtu č. 0235-576713 (PORTOINVEST u CREDIT SUISSE) na účet založený na jméno E. u banky ISLE OF MAN BANK v Douglasu (Ostrov Man):

- 1) Dne 6. srpna 20.000.000 USD 1999 (07-05-59-0361; platební příkaz podepsaný L. 07-05-59-0362);
- 2) Dne 18. listopadu 1999 14.000.000 USD (07-05-59-0353; platební příkaz podepsaný L. 07-05-59-0354);
- 3) Dne 30. prosince 1999 12.500.000 USD (07-05-59-0333; platební příkaz podepsaný L. 07-05-59-0334);
- 4) Dne 11. února 2000 11.000.000 USD (07-05-59-0158);
- 5) Dne 29. března 2000 10.300.000 USD (07-05-59-0149; platební příkaz podepsaný L. 07-05-59-0150);
- 6) Dne 19. května 2000 11.000.000 USD (07-05-59-0138; platební příkaz konsignovaný D. a L. 07-05-59-0139);
- 7) Dne 16. června 2000 5.000.000 USD (07-05-59-0131; platební příkaz podepsaný L. 07-05-59-0132);
- 8) Dne 17. srpna 2000 5.000.000 USD (07-05-59-0110; platební příkaz podepsaný L. 07-05-59-0111);
- 9) Dne 11. prosince 2000 3.800.000 USD (07-05-59-0092);
- 10) Dne 10. října 2001 9.850.000 USD (07-05-63-0163; platební příkaz podepsaný L. 07-05-63-0037);
- 11) Dne 22. května 2002 4.700.000 USD (07-05-63-0036; platební příkaz podepsaný L. 07-05-63-0037),

3. nařídil, respektive schválil 2 převody uskutečněné 26. listopadu 1999 z PORTOINVESTu na COMPINVEST, respektive 27.641.800 USD (07-05-59-0340) a 11.984.000 USD (07-05-59-0339)

4. nařídil, respektive přijal částku v celkové výši 146.150.000 USD, které byly převedeny v 13 platbách postupně od 31. března 1999 do 10. června 2002 z E. do INVESTENERGY SA:

- 1) 27 700 000 USD dne 31. března 1999 (18-002-094-34903 a 07-20-01-1215);
- 2) 12 000 000 USD dne 9. června 1999 (18-002-094-34901 a 07-20-01-1217);
- 3) 20 000 000 USD dne 9. srpna 1999 (18-002-094-34899 a 07-20-01-1219);
- 4) 14 000 000 USD dne 19. listopadu 1999 (18-002-094-34896 a 07-20-01-1223);
- 5) 12 500 000 USD dne 30. prosince 1999 (18-002-094-34894 a 07-20-01-1225);
- 6) 11 000 000 USD dne 15. února 2000 (18-002-094-34892 a 07-20-01-1227);
- 7) 10 300 000 USD dne 3. dubna 2000 (18-002-094-34889 a 07-20-01-1229);
- 8) 10 000 000 USD dne 22. května 2000 (18-002-094-34868 a 07-20-01-1231);
- 9) 5 000 000 USD dne 19. června 2000 (18-002-094-34886 a 07-20-01-1233);
- 10) 5 000 000 USD dne 17. srpna 2000 (18-002-094-35186 a 07-20-01-1235);
- 11) 3 800 000 USD dne 12. prosince 2000 (18-002-094-35183 a 07-20-01-1237);
- 12) 9 850 000 USD dne 11. října 2001 (18-002-094-35180 a 07-20-01-1239);
- 13) 5 000 000 USD dne 10. června 2002 (18-002-094-35168 a 07-20-01-1241).

5. nařídil, respektive schválil každý převod před 12. červnem 2002:

a. na účet založený na jméno E. u banky IC BANCA PRAHA A.S. v Praze:

- 1) 153.000.000 Kč 7. dubna 1999 (07-20-01-1167);
- 2) 27.000.000 Kč 18. června 1999 (07-20-01-1172);
- 3) 411.700.000 Kč 24. listopadu 1999 (07-20-01-0329);
- 4) 420.500.000 Kč 8. ledna 2000 (07-20-01-0332);
- 5) 256.900.000 Kč 18. února 2000 (07-20-01-0336);
- 6) 380.000.000 Kč 25. května 2000 (07-20-01-0346);
- 7) 40.000.000 Kč 23. června 2000 (07-20-01-0348);
- 8) 58.400.000 Kč 3. července 2000 (07-28-18-0180);
- 9) 85.000.000 Kč 22. srpna 2000 (07-20-01-0351);

b. na účet založený na jméno B. u banky IC BANCA PRAHA A.S. v Praze:

- 1) 331.000.000 Kč 7. dubna 1999 (07-20-01-1168);
- 2) 377.400.000 Kč 6. dubna 2000 (07-20-01-0342);

tj. celkem **708.400.000 Kč (hodnota v CHF celkem 30.331.645);**

c. na účet založený na jméno C. u banky BARCLAYS BANK v Douglasu (Ostrov Man):

- 1) 500.000 USD 21. září 1999 (07-20-01-0048);
- 2) 752.000 USD 23. září 1999 (07-20-01-0050);
- 3) 750.000 USD 4. října 2000 (07-20-01-0115, 18-002-106-39218);
- 4) 380.000 USD 4. října 2000 (07-20-01-0117, 18-002-106-39218);
- 5) 730.000 USD 21. prosince 2000 (07-20-01-0132, 18-002-106-39215);
- 6) 3.000.000 USD 14. února 2001 (07-20-01-0139);
- 7) 1.120.000 USD 15. října 2001 (07-20-01-0167);
- 8) 2.640.000 USD 14. června 2002 (07-20-01-0213, 18-002-106-39170);
- 9) 2.420.000 USD 5. července 2002 (07-20-01-0219, 18-002-106-39168);

- 10) 2.100.000 USD 4. června 2003 (07-26-17-0339, 18-002-106-39160);
- 11) 1.500.000 USD 7. července 2003 (07-26-17-0347, 18-002-106-39161);
- 12) 4.500.000 USD 29. prosince 2003 (07-26-17-0371, 18-002-106-39162);

tj. celkem **20.392.000 USD;**

d. na účet založený na jméno C. založený u banky ISLE OF MAN BANK v Douglasu (Ostrov Man):

- 1) 4.000.000 USD 7. dubna 1999 (07-20-01-1130, 18-002-107-39539);
- 2) 4.000.000 USD 18. února 2000 (07-20-01-0073, 18-002-106-39232);
- 3) 3.880.000 USD 21. června 2000 (07-20-01-0095, 18-002-106-39219);
- 4) 870.000 USD 4. října 2000 (07-20-01-0116, 18-002-106-39217);

tj. celkem **12.750.000 USD;**

e. na účet založený na jméno R. u banky CREDIT SUISSE v Ženevě:

- 1) 50.000.000 Kč (hodnota v CHF: 2.430.865) 15. března 2004 (07-26-68-0240, 07-26-68-0241);
- 2) 681.661 USD (hodnota v CHF: 844.782) 16. srpna 2004 (07-26-68-0197, 07-26-68-0199);
- 3) 1.000.000 USD (hodnota v CHF: 1.239.300) 16. srpna 2004 (07-26-68-0203, 07-26-68-0201);
- 4) 600.000 EUR (hodnota v CHF: 919.380) 16. srpna 2004 (07-26-68-0159, 07-26-68-0261);
- 5) 17.000.000 Kč (hodnota v CHF: 838.303) 6. října 2004 (07-26-68-0250, 07-26-68-0251);
- 6) 300.000 EUR (hodnota v CHF: 386.940) 14. července 2005 (07-26-68-0305, 07-26-68-0307);
- 7) 400.000 USD (hodnota v CHF: 526.040) 13. prosince 2005 (07-26-68-0210, 07-26-68-0213);
- 8) 364.694 USD (hodnota v CHF: 474.901) 13. prosince 2005 (07-26-68-0216, 07-26-68-0219);

tj. celkem ekvivalent v **CHF 7.660.511;**

f. na dva účty založené na jméno SYNERGO SUISSE CZ ve dvou bankách v Praze:

- 1) 97.600.000 Kč (hodnota v CHF: 4.071.700) 7. dubna 1999 (07-20-01-1164);
- 2) 12.600.000 Kč (hodnota v CHF: 542.234) 19. října 1999 (07-20-01-0326);
- 3) 11.000.000 Kč (hodnota v CHF: 486.501) 24. listopadu 1999 (07-20-01-0328);
- 4) 10.000.000 Kč (hodnota v CHF: 442.447) 6. ledna 2000 (07-20-01-0333);

tj. celkem **131.200.000 Kč, ekvivalent v CHF 5.542.882;**

- g. 5.000.000 USD dne 3. května 1999 (hodnota v CHF 7.607.000) na účet „escrow“ č. G 850284 (poté se stal 10.29974), založený na jméno INVESTENERGY SA u banky EXPERTA BIL (poté se stala DEXIA BANQUE PRIVÉE [SUISSE], poté BANQUE INTERNATIONALE À LUXEMBOURG [SUISSE] SA (07-20-01-1136);
- h. 651.000.000 Kč 18. června 1999 a 13. srpna 1999 (*správně*: 650.000.000 Kč [hodnota v CHF: 28.603.000] 19. srpna 1999; viz výše Skutečnosti G.2.4.1/i), ve prospěch českého státu (FNM), při platbě 4 089 763 akcií MUS (tj. 46,29% podíl), které vlastnila Česká republika přes FNM

6. po akvizici:

- 1) 4.416.198 akcií MUS od české společnosti SYNERGO SUISSE CZ dne 18. října 1999 evidované v účetnictví INVESTENERGY SA za cenu 2.866.995.741 Kč (hodnota v CHF: 114.747.877) dne 18. října 1999;
- 2) 4.089.763 akcií MUS od českého státu (přes FNM) 20. srpna 1999, evidované v účetnictví INVESTENERGY SA za cenu 650.000.000 Kč (hodnota v CHF : 28.535.000) 19. srpna 1999,
doplněné koupí 123.510 dodatečných akcií MUS (viz výše dův. 4.7.3), nařídil, respektive souhlasil s tím, aby Jiří D. prodal E., pro INVESTENERGY SA 8.544.098 akcií společnosti MUS, které měla INVESTENERGY SA na základě 13 smluv v době od 29. března 1999 do 27. prosince 2001:
 - 1) smlouva z 29. března 1999 týkající se 1 615 160 akcií MUS prodaných za cenu 17,15 USD za akcií, tj. celkem 27 700 000 USD (07-03-06-0215 a násl.);
 - 2) smlouva ze 7. května 1999 týkající se 699 708 akcií MUS prodaných za cenu 17,15 USD za akcií, tj. celkem 12 000 000 USD (07-03-06-0211 a násl.);
 - 3) smlouva z 4. srpna 1999 týkající se 1 166 181 akcií MUS prodaných za cenu 17,15 USD za akcií, tj. celkem 20 000 000 USD (07-03-06-0206 a násl.);
 - 4) smlouva z 10. listopadu 1999 týkající se 816 326 akcií MUS prodaných za cenu 17,15 USD za akcií, tj. celkem 14 000 000 USD (07-03-06-0202 a násl.);
 - 5) smlouva z 17. prosince 1999 týkající se 728 863 akcií MUS prodaných za cenu 17,15 USD za akcií, tj. celkem 12 500 000 USD (07-03-06-0198 a násl.);
 - 6) smlouva z 2. února 2000 týkající se 641 399 akcií MUS prodaných za cenu 17,15 USD za akcií, tj. celkem 11 000 000 USD (07-03-06-0194 a násl.);
 - 7) smlouva z 15. března 2000 týkající se 600 583 akcií MUS prodaných za cenu 17,15 USD za akcií, tj. celkem 10 300 000 USD (07-03-06-0190 a násl.);
 - 8) smlouva z 8. května 2000 týkající se 583 090 akcií MUS prodaných za cenu 17,15 USD za akcií, tj. celkem 10 000 000 USD (07-03-06-0183 a násl.);
 - 9) smlouva z 1. června 2000 týkající se 291 545 akcií MUS prodaných za cenu 17,15 USD za akcií, tj. celkem 5 000 000 USD (07-03-06-0175 a násl.);
 - 10) smlouva z 1. srpna 2000 týkající se 291 545 akcií MUS prodaných za cenu 17,15 USD za akcií, tj. celkem 10 300 000 USD (07-03-06-0190 a násl.);
 - 11) smlouva z 20. listopadu 2000 týkající se 221 574 akcií MUS prodaných za cenu 17,15 USD za akcií, tj. celkem 3 800 000 USD (07-03-06-0170 a násl.);

- 12) smlouva z 20. září 2001 týkající se 574 344 akcií MUS prodaných za cenu 17,15 USD za akcii, tj. celkem 9 850 000 USD (07-03-06-0165 a násl.);
- 13) smlouva z 27. prosince 2001 týkající se 313 780 akcií MUS prodaných za cenu 26,35 USD za akcii, tj. celkem 8 268 103 USD (07-03-06-0161 a násl.);

a za výše uvedené trestné činy byl odsouzen k **trestu odnětí svobody v délce 36 (třiceti šesti) měsíců**, z toho 16 (šestnáct) měsíců nepodmíněně, dále k **peněžitému trestu ve výměře 200 denních sazeb ve výši 43 CHF**, a to podmíněně se zkušební dobou v délce 2 (dva) roky, a dále k **zaplacení náhradní hodnoty ve prospěch Švýcarské konfederace ve výši 12.439.383 CHF**.

příčemž jednání by podle českého trestního zákoníku mohlo být posouzeno jako zvlášť závažný zločin podvodu dle § 209 odst. 1, 4 písm. a), odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, účinného od 1.10.2020 a zvlášť závažný zločin legalizace výnosů z trestné činnosti dle § 216 odst. 2 alinea první, odst. 4 písm. b), odst. 5 písm. a), b) c) tr. zákoníku

II. Podle § 124 odst. 2 písm. a) ZMJS s odkazem na článek 13 odst. 1 písm. a) Úmluvy o praní, vyhledávání, zadržování a konfiskaci výnosů ze zločinu ze dne 8.11.1990, uveřejněné ve Sbírce mezinárodních smluv pod č. 33/1997 Sb., se současně rozhoduje tak, že se na území České republiky vykoná trest propadnutí náhradní hodnoty dle § 71 odst. 1 tr. řádu, a to:

- peněžní prostředky na účtu č. xxx/5500 vedeného u Raiffeisenbank, a. s. ve výši **37.584,11 Kč**,
- peněžní prostředky na účtu vedeném Generali penzijní společnost, a.s. (dříve Penzijní fond České pojišťovny, a. s.) v souvislosti se smlouvou č. xxx, a to ve výši **678.794 Kč**,
- zaknihované cenné papíry – zaknihované podílové listy ISIN CZ0008473352, emitent J&T PERSPEKTIVA smíšený otevřený podílový fond, J&T INVESTIČNÍ SPOLEČNOST, a. s., obhospodařovatel fondu J&T INVESTIČNÍ SPOLEČNOST, a. s., o jmenovité hodnotě 1 Kč v počtu 4 769 kusů;
- pozemek parc. č. xxx, zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba č. p. xxx,
pozemek parc. č. xxx, zahrada
pozemek parc. č. xxx, zastavěná plocha a nádvoří

vše v katastrálním území Vinohrady, hlavní město Praha, zapsané na LV xxx, Katastrální úřad pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha,

O d ů v o d n ě n í

Shodu s prvopisem potvrzuje: Anita Slámová

1. S ohledem na složitější genezi celé věci podává městský soud následující shrnutí. Dne 5. 6. 2020 **požádalo Spolkové státní zastupitelství Švýcarské konfederace o zajištění majetku Mgr. Petra K.**, který by následně mohl být předmětem žádosti o konfiskaci na základě rozsudku švýcarského Federálního trestního soudu sp. zn. SK.2011.24 ze dne 10. října 2013, který nabyl právní moci dne 22. 12. 2017 ve spojení s rozsudkem Federálního odvolacího soudu sp. zn. 6B_663/2014 ze dne 22. 12. 2017. Prvním z uvedených rozsudků bylo rozhodnuto o povinnosti Mgr. K. zaplatit Švýcarské konfederaci náhradu finanční částky ve výši 12.439.383 CHF. Švýcarským orgánům se výkonu tohoto rozhodnutí podařilo zajistit toliko 52.000 CHF.
2. Ke shora uvedené žádosti bylo následně **usnesením Městského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2020, sp. zn. Nt 845/2020**, jež nabylo právní moci dne 15. 10. 2020, rozhodnuto tak, že dle § 48 odst. 5 ZMJS a § 79d odst. 1 tr. řádu s odkazem na čl. 11.1 Úmluvy o praní, vyhledávání, zadržování a konfiskaci výnosů ze zločinu ze dne 8.11.1990, uveřejněné ve Sbírce mezinárodních smluv pod č. 33/1997 Sb. (dále jen „Úmluva“) se zajišťuje následující majetek Mgr. Petra K.:
 - a) peněžní prostředky na účtu č. xxx/5500 vedeného u Raiffeisenbank, a. s. ve výši aktuálního zůstatku, včetně peněžních prostředků v budoucnu na účet došlých a jejich příslušenství,
 - b) peněžní prostředky na účtu č. xxx/5500 vedeného u Raiffeisenbank, a. s. ve výši aktuálního zůstatku, včetně peněžních prostředků v budoucnu na účet došlých a jejich příslušenství,
 - c) peněžní prostředky na účtu vedeném u Penzijního fondu České pojišťovny, a. s. v souvislosti se smlouvou č. xxx ve výši aktuálního zůstatku, včetně peněžních prostředků v budoucnu na účet došlých a jejich příslušenství,
 - d) peněžní prostředky na účtu vedeném u NN Životní pojišťovny, a.s. (dříve ING Životní pojišťovna, a. s.) v souvislosti se smlouvou č. 3777207 ve výši aktuálního zůstatku, včetně peněžních prostředků v budoucnu na účet došlých a jejich příslušenství,
 - e) zaknihované cenné papíry – zaknihované podílové listy ISIN CZ0008473352, emitent J&T PERSPEKTIVA smíšený otevřený podílový fond, J&T INVESTIČNÍ SPOLEČNOST, a. s., obhospodařovatel fondu J&T INVESTIČNÍ SPOLEČNOST, a. s., o jmenovité hodnotě 1 Kč v počtu 4 769 kusů;
 - f) nemovitosti: pozemek parc. č. xxx, jehož součástí je stavba č. p. xxx, pozemek parc. č. xxx a pozemek parc. č. xxx, vše v katastrálním území Vinohrady, hlavní město Praha, zapsané na LV xxx u Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha.
3. Dne 7. 9. 2020 pak byl zdejšímu soudu doručen **návrh Ministerstva spravedlnosti sp. zn. MSP-721/2020-MOT-T/17 ze dne 4. 9. 2020**, jehož přílohou byla žádost švýcarského Federálního státního zastupitelství o právní pomoc ze dne 28. 8. 2020, ve které tento orgán požádal o vymáhání švýcarského nároku na odškodnění konfiskací majetku Mgr. Petra K. do výše 12.439.383 CHF, a to zejména majetku specifikované shora pod body 2. a), c), e) f)

odůvodnění tohoto usnesení. S ohledem na tuto žádost navrhlo Ministerstvo spravedlnosti, aby Městský soud v Praze dle § 124 odst. 1 ZMJS uznal rozsudek švýcarského Federálního trestního soudu ze dne 10.10.2013, sp. zn. SK.2011.24, s dodatkem ze dne 29.11.2013, a dále aby dle § 124 odst. 2 ZMJS rozhodl o tom, že na území ČR se vykoná trest propadnutí majetku spočívající v propadnutí majetku specifikovaného pod body 2. a), c), e) f) odůvodnění tohoto usnesení.

4. Dne 14. 1. 2021 vzalo Ministerstvo spravedlnosti dle § 121 odst. 1 ZMJS shora popsany návrh zpět.
5. Dne 26.1.2021 byl Městskému soudu v Praze (původně nedopatřením ke sp.zn:Nt 845/2020) doručen **nový návrh Ministerstva spravedlnosti, sp. zn. MSP-721/2020-MOT-T/29 ze dne 25.1.2021**. V něm ministerstvo navrhlo, aby Městský soud v Praze podle čl. 13 Úmluvy a § 124 odst. 1 ZMJS rozhodl o uznání rozsudku švýcarského Federálního trestního soudu sp. zn. SK.2011.24 ze dne 10. 10. 2013 s dodatkem ze dne 29. 11. 2013, a to v celém rozsahu o vině a částečně co do výroku o trestu – v části ukládající propadnutí peněžitých prostředků ve výši 12.439.383 CHF. Dále ministerstvo navrhlo, aby podle shora uvedené Úmluvy a dle § 124 odst. 2 ZMJS bylo rozhodnuto o tom, že na území České republiky bude vykonán trest propadnutí majetku spočívající v propadnutí majetku specifikovaného pod bodem 2. a), c), e), f) odůvodnění tohoto usnesení.
6. Ze spisového materiálu vyplývá, že Petr K. již vykonal nepodmíněnou část trestu odnětí svobody a též celý peněžitý trest ve výši 8.600 CHF.
7. **Mgr. Petr K. se k návrhu Ministerstva spravedlnosti vyjádřil prostřednictvím svého obhájce, že s návrhem naprosto nesouhlasí** a považuje jej za rozporný jak s mezinárodními úmluvami, tak s českým právním řádem. Zájem švýcarských orgánů nikdy nebylo stíhat a odsoudit pachatele údajné trestné činnosti týkající se kauzy MUS a. s. Jejich cílem bylo jediné legálně získat finanční prostředky z prodeje podílů pánů K. a M., které v roce 2006 přišly na účty švýcarských bank; tyto prostředky se v současné době pohybují ve výši 20 miliard Kč. Proces před švýcarskými soudy, ať již prvostupňovým, tak druhostupňovým, označuje Mgr. K. za takřka inkviziční. Bylo jednáno ve francouzštině bez účasti tlumočníka, Mgr. K. nebyl v průběhu jednání ani vyslechnut a soud nepřipustil navržené svědky a listinné důkazy či vyjádření. Odvolací soud dle tehdy platné právní úpravy přezkoumával pouze dodržování procesních pravidel, nikoliv věcnou stránku. Uložený trest odnětí svobody proti své vůli vykonal.
8. Mgr. K. zdůraznil, že nikdy nefiguroval ve statutárních orgánech spol. MUS a. s., ani v jejich dceřiných či jiných společnostech. V inkriminované době byl společníkem spol. NEWTON STOCK INVESTMENT, která byla licencovaným obchodníkem s cennými papíry na pražské burze. Tato společnost spravovala aktiva v objemu miliard, a to i aktiva odlišná od aktiv spol. MUS a. s. Ve Švýcarsku Mgr. K. nikdy nežil, ani tam nepodnikal, u tamních peněžních ústavů neměl uloženy žádné finanční prostředky. Dále rozvedl, jak bylo konstruováno obvinění z trestné činnosti ve Švýcarsku a opětovně zdůraznil, že nebyl členem managementu MUS a. s., což však bylo švýcarským soudním orgánům jedno. Česká republika byla někdy v roce 2012 vyzvána, aby se připojila s náhradou škody, přičemž stát prostřednictvím ministra financí

švýcarským orgánům sdělil, že Česká republika nebyla poškozena a že privatizací akcií MUS a. s. škoda českému státu nevznikla. V letech 1999, 2001 a 2008 byla privatizace akcií MUS a. s. prověřována policií. Ve všech těchto případech byla věc odložena, neboť nebylo zjištěno, že by došlo k porušení zákona.

9. Mgr. K. dále podotkl, že dle čl. 22 odst. 2 písm. b), d) Úmluvy je nutné návrh Ministerstva spravedlnosti zamítnout. Z ustanovení pod písm. d) je patrné, že rozhodnutí švýcarských soudů není slučitelné s rozhodnutími již vydanými v České republice, a to s třemi usneseními policie ČR, kterými byla věc vždy odložena. Rozhodnutí švýcarských soudů nelze uznat, neboť bylo vydáno v rozporu s výlučnou pravomocí stanovenou právním řádem České republiky. Jedná se o princip teritoriality, neboť Mgr. K. je českým státním občanem, k údajné trestné činnosti mělo dojít na území České republiky a ke škodě českého státu. Švýcarské justiční orgány tedy porušily jeho ústavní práva, neboť zákonným soudcem měl být pouze příslušný soud na území České republiky.
10. Uznání švýcarských rozsudků pak dále brání ustanovení § 284 odst. 1 písm. a), i), odst. 4 písm. a) ZMJS. Dle odst. 1 písm. a) nelze rozhodnutí uznat a vykonat, neboť by to bylo v rozporu s překážkou věci pravomocně rozhodnuté – v dané věci totiž již bylo třikrát pravomocně rozhodnuto o odložení trestního stíhání. Dle odst. 1 písm. i) uznání a výkonu brání to, že jde o skutek, jehož stíhání je dle právního řádu v pravomoci orgánů České republiky – uznáním švýcarských rozhodnutí by tedy došlo k porušení principu teritoriality a suverenity. Dle odst. 4 písm. a) pak rozhodnutí nemusí být uznáno, pokud jde o skutek spáchaný zcela nebo zčásti na území České republiky, což je právě případ dané věci.
11. Závěrem Mgr. K. shrnul, že Švýcarské konfederaci, ani České republice žádnou škodu nezpůsobil, ani způsobit nemohl – i přesto by však v případě uznání rozsudku byl povinen zaplatit částku přes 12 milionů CHF, kterou nikdy ve svém životě nedisponoval. Ze švýcarského rozsudku ani není zřejmé, jak k této částce soud vůbec dospěl, rozsudek je tedy v tomto smyslu naprosto nepřekoumatelný. Dle českých trestněprávních předpisů mají být ukládány takové finanční sankce, aby byla nahrazena způsobená škoda a odčerpán majetkový prospěch. Uznáním švýcarského rozhodnutí by však došlo k porušení těchto principů a k porušení českých zákonů a jeho ústavních práv. Uznáním švýcarského rozsudku by stát z Mgr. K. vytvořil bezdomovce s doživotním nesplacitelným dluhem ve výši cca čtvrt miliardy Kč. Bez znalosti švýcarského trestního spisu, ze kterého vyplývají veškeré vytykané skutečnosti, pak ani nelze vydat spravedlivé rozhodnutí. Od roku 2018 probíhá u Městského soudu v Praze soud v téže věci založený na bezpočtu listin ze švýcarského spisu, doplněný o nová svědectví, listiny a posudky. Hlavní líčení ve Švýcarsku naproti tomu trvalo osm dní a konalo se beze svědků a znaleckých posudků a bez možnosti civilizovaného odvolacího řízení. Absurdnost a účelovost celé kauzy Mgr. K. spatřuje v tom, že uplatnění zásady *ne bis in idem*, jež vedlo k zastavení trestního stíhání v České republice pro totožnost skutku, mu znemožnilo ve druhém případě plnohodnotnou obhajobu, která je v normálních státech základním právem. Závěrem tedy Mgr. K. navrhl, aby návrh Ministerstva spravedlnosti na uznání cizozemského rozhodnutí byl zamítnut.
12. **Mgr. Petr K. se k návrhu Ministerstva spravedlnosti vyjádřil též prostřednictvím svého druhého obhájce.** V tomto vyjádření zopakoval, že dle jeho názoru bylo v řízení před

švýcarskými soudy porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Zjednodušeně řečeno jde o střet omezeného principu vzájemné důvěry mezi signatáři Úmluvy a právem na spravedlivý proces jednotlivce. Soudní systémy jednotlivých členských států Rady Evropy, resp. signatáři zmíněné úmluvy, nedosahují srovnatelných kvalit a neposkytují ani stejně kvalitní záruky spravedlivého procesu.

13. Ministerstvo spravedlnosti se mýlí, když uvádí, že čl. 18 s Úmluvy se dle § 3 odst. 2 ZMJS uplatní přednostně před § 120 odst. 1 ZMJS. V prvé řadě je tomu tak proto, že tato úmluva není přímo aplikovatelná, neboť ukládá povinnosti státům, nikoliv jednotlivcům, a dále proto, že důvody odmítnutí konfiskace jsou úmluvě uvedeny fakultativně. Lze ovšem tvrdit, že důvody pro odmítnutí spolupráce jsou v čl. 18 Úmluvy a v § 120 odst. 1 ZMJS upraveny v zásadě stejně.
14. Jako závažnou vadu označil Mgr. K. skutečnost, že Ministerstvo spravedlnosti žádá o uznání a výkon toliko prvostupňového švýcarského rozsudku a zcela přehlíží, že k pravomocnému odsouzení došlo až rozsudkem odvolacího senátu Federálního trestního soudu sp. zn. 6B_663/2014 ze dne 22. 12. 2017. Tento rozsudek podle všeho ani není obsahem spisu Městského soudu v Praze ve věci pod sp. zn. 71 T 3/2021.
15. Dále Mgr. K. zdůrazňuje, že obecné soudy jsou v každém případě povinny se zabývat jeho námitkami stran nenaplnění atributů spravedlivého procesu ve Švýcarsku, neboť toto právo je mu garantováno Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod. To ostatně vyplývá jak z ústavního pořádku České republiky, tak přímo z ust. § 5 ZMJS. K tomu uvádí náleží Ústavního soudu ze dne 3. 5. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 66/04, ve kterém Ústavní soud uznal možnost omezení uznávání trestních rozsudků v zájmu kategorického požadavku výhrady veřejného pořádku bez ohledu na to, zda jde o vydávací nebo předávací řízení. České obecné soudy jsou tedy povinné zabývat se tím, zda parametry trestního procesu, který byl proti Mgr. K. veden ve Švýcarsku, odpovídají atributům spravedlivého procesu. Pro posouzení této otázky by mělo být vyžádáno stanovisko autority, která by byla příslušná k jeho vypracování. Do úvahy přichází Ministerstvo zahraničí České republiky. Ústavní soud přitom důkaz tohoto typu provedl v řízení, jehož výsledkem je náleží ze dne 8. 1. 2013 pod sp. zn. IV. ÚS 1755/12. Další postup se též neobejde bez vysvětlení či doplnění ze švýcarské strany postupem dle čl. 28 Úmluvy, k čemuž Mgr. K. uvedl náleží Ústavního soudu ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. II. ÚS 1221/13.
16. Mgr. K. se poté zaměřuje na posuzování oboustranné trestnosti, neboť dle čl. 18 odst. 1 písm. f) Úmluvy může být spolupráce odmítnuta v případě, že by podmínka oboustranné trestnosti nebyla naplněna. Tento důvod odmítnutí odpovídá § 120 odst. 1 písm. b) ZMJS. Při posouzení jednotlivých znaků skutkové podstaty je nutno užít metody tzv. analogické transpozice. Je přitom nutno posoudit, zda by skutky, pokud byly spáchány na území vykonávajícího státu, mohly představovat porušení zájmů podléhajících trestněprávní ochraně. Nelze tedy posuzovat jen formální shodu mezi trestným činem uvedením v uznávaném soudním rozhodnutí a jedním z trestných činů dle právního řádu vykonávajícího státu, ale je nutno se zaměřit na to, zda by skutky uvedené v soudním rozhodnutí bylo možné kvalifikovat jako trestný čin, kdyby nastaly na území vykonávajícího státu. Zkoumána musí být též vzájemná podmíněnost skutkových podstat. Prosté konstatování Ministerstva spravedlnosti v návrhu na uznání a výkon cizozemského rozhodnutí tak podmínky přezkumu oboustranné trestnosti zcela jistě nesplňuje.

17.S ohledem na to, že Mgr. K. byl uznán vinným trestným činem podvodu a trestným činem praní špinavých peněz, je nutno se primárně zaměřit na trestný čin podvodu. V této souvislosti je podstatné, že v České republice je Městským soudem v Praze pod sp. zn. 2 T 3/2017 vedeno společné trestní řízení pro totožné skutky, jejichž spáchání bylo kladeno za vinu Mgr. K. ve Švýcarsku. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 10. 6. 2019, sp. zn. 2 T 3/2017 byla věc Mgr. K. vyloučena ze společného řízení k samostatnému projednání pod sp. zn. 2 T 5/5019. Usnesením ze dne 5. 9. 2019, č. j. 2 T 5/2019-256 pak bylo trestní stíhání Mgr. K. zastaveno dle § 223 odst. 1 tr. řádu s odkazem na § 231 odst. 1 tr. řádu z důvodu dle § 11 odst. 2 písm. a) tr. řádu, neboť trestní stíhání bylo nepřijatelné. Tento postup byl odůvodněn existencí překážky věci pravomocně rozhodnuté – městský soud totiž dospěl k závěru, že skutek obsažený v obžalobě, kde byl kvalifikován jako podvod dle § 209 odst. 1, 5 písm. a) tr. zákoníku, je totožný se skutkem, pro který byl Mgr. K. odsouzen ve Švýcarsku. Zastavení tohoto trestního stíhání je však bez významu pro ostatní spoluobžalované, vůči nimž trestní řízení stále probíhá. Městský soud tak de facto v tomto řízení pod sp. zn. 2 T 3/2017 bude posuzovat splnění podmínky oboustranné trestnosti skutku, pro který byl Mgr. K. uznán vinným švýcarským rozsudkem. Nelze přitom předpokládat, že by se senát Městského soudu rozhodující o návrhu na uznání cizozemského rozhodnutí zabýval oboustrannou trestností stejně komplexně jako senátu rozhodující pod sp. zn. 2 T 3/2017. Z tohoto důvodu tedy Mgr. K. navrhuje přerušování řízení o návrhu Ministerstva spravedlnosti na uznání cizozemského rozhodnutí, a to do doby pravomocného skončení řízení pod sp. zn. 2 T 3 /2017. Takovýto postup má zabránit diformitě rozhodnutí různých senátů stejného soudu.

18.Mgr. K. dále poukázal na čl. 18 odst. 1 písm. a), b) Úmluvy, dle kterých může být spolupráce odmítnuta v případě, že požadovaný postup by byl v rozporu se základními zásadami právního řádu dožadované strany a v případě, že by provedení žádosti mohlo ohrozit suverenitu, bezpečnost, veřejný pořádek nebo jiné podstatné zájmy dožadované strany. Tyto dva důvody odpovídají ust. § 120 odst. 1 písm. c) ZMJS, s čímž souvisí i ust. § 5 ZMJS. Mgr. K. uvádí, že v trestním řízení ve Švýcarsku neměl v rozporu s čl. 2 Protokolu č. 7 k Evropské úmluvě o ochraně lidských práv (dále jen „EÚLP“) ve spojení s čl. 14 EÚLP právo na odvolání. Švýcarská právní úprava účinná v době odsouzení Mgr. K. vykazovala nepřijatelné znaky dichotomie odvolacích řízení v závislosti na tom, zda na prvním stupni rozhodoval některý z kantonálních trestních soudů, nebo jestli na prvním stupni rozhodoval Federální trestní soud. V případě rozhodování kantonálních soudů, byl možný plný přezkum rozsudku – Federální trestní soud tak zkoumal jak otázky skutkové, tak otázky právní a postupoval v modelu úplné apelace. V případě, že Federální trestní soud rozhodoval v prvním stupni, nebylo možno v odvolacím řízení (které probíhalo před stejným soudem) zkoumat skutková zjištění soudu prvního stupně a bylo postupováno v modelu neúplné apelace. Právě to je případ Mgr. K.. Rozsah tohoto přezkumu by tak odpovídal spíše dovolacímu řízení před Nejvyšším soudem České republiky, než plnohodnotnému odvolacímu řízení se všemi právy, které obžalovanému přiznává EÚLP a související judikatura. Švýcarský soudní systém tedy zakládal diskriminační zacházení mezi těmi, kteří byli souzeni v prvním stupni na kantonální úrovni a těmi, kteří byli v prvním stupni souzeni na úrovni federální. Tímto postupem tak bylo zasaženo do práva Mgr. K. na spravedlivý proces, který je garantován Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod v čl. 2 protokolu č. 7 EÚLP ve spojení s čl. 14 EÚLP. S účinností od 1. 1. 2019 byla popisovaná dichotomie

švýcarské právní úpravy odstraněna. Dle názoru Mgr. K. je odlišnosti švýcarského procesního práva nutno posuzovat z hlediska jejich konformity s českým ústavním pořádkem. Absence věcného přezkumu odsuzujícího prvostupňového rozsudku má nepochybně ústavněprávní rozměr. Věcný přezkum odsuzujícího rozsudku totiž patří k základním zásadám spravedlivého procesu a nikoliv k běžným odlišnostem dvou právních úprav. Dokazování cizího práva by tak měly provést obecné soudy v souladu s rozhodnutím Nejvyššího soudu ze dne 26. 9. 2007, sp. zn. 25 Cdo 1143/2006.

19. Dále Mgr. K. namítl, že v řízení před švýcarskými orgány byl porušen čl. 6 odst. 3 písm. a) UÚLP, neboť mu nikdy nebylo doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání (ani v českém ani v jiném jazyce) a o svém obvinění se dozvěděl až zprostředkovaně a s odstupem času. Toto pochybení mělo přímý dopad na obhajobu Mgr. K., neboť v roce 2010 – dříve než byl seznámen se svým obviněním – byly provedeny výslechy řady členů české vlády, kterých se tak nemohl účastnit a klást jim otázky. V řízení před soudem pak výslechy zopakovány nebyly a soud se spolehnul pouze na výslechy z přípravného řízení, již se však Mgr. K. nemohl účastnit. Tím bylo porušeno jeho právo dle čl. 6 odst. 3 písm. d) EÚLP. Z důvodu diskriminační úpravy odvolacího řízení nemohl pak ani reagovat na nesprávný překlad a deformované hodnocení výslechů české vlády. Dokazováno bylo též řadou listin, kterým Mgr. K. z důvodu jejich cizojazyčnosti nemohl rozumět. Posouzení toho, které listiny bude nutno přeložit, záleželo na polské tlumočnicki, která nebyla tlumočnicki do českého jazyka. Tímto postupem bylo porušeno právo dle čl. 6 odst. 3 písm. e) EÚLP. K daleko většímu porušení práva dle tohoto ustanovení však došlo tím, že odsuzující rozsudek čítající cca 600 stran byl Mgr. K. doručen toliko ve francouzském jazyce, jeho časově náročný překlad do českého jazyka si tedy musel zařídit sám. To mělo samozřejmě dopad na možnost podání účinného odvolání. Doručení odsuzujícího rozsudku v jazyce, kterému obviněný nerozumí, je z pohledu českého práva, zásadním porušením práva na obhajobu, resp. práva na spravedlivý proces, které české soudy nemohou přehlížet. Právo na porozumění jazyku, v němž je vedeno trestní řízení, je možno jednoznačně považovat za základní lidské a ústavní právo.

20. Návrh na uznání a výkon cizozemského rozhodnutí by měl být dále zamítnut z důvodu dle čl. 18 odst. 1 písm. e) Úmluvy, neboť by v případě uznání byla porušena zásada *ne bis in idem*. Tento důvod odpovídá ust. § 120 odst. 1 písm. f) ZMJS. Je přitom nutné vycházet z usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 9. 2019, č. j. 2 T 5/2019, kterým bylo zastaveno trestní stíhání Mgr. K. pro totožný skutek jako je ten, pro který bylo vedeno trestní řízení ve Švýcarsku. Překážka *res iudicata* je ve vztahu k pravomocným rozhodnutím České republiky absolutní. Úvahy Ministerstva spravedlnosti, že uznání a výkonu švýcarského rozhodnutí zásada *ne bis in idem* nebrání, jsou za hranou přípustní procesní analogie a nepřipustné hmotněprávní analogie.
21. Závěrem tedy Mgr. K. navrhl, aby Městský soud návrh Ministerstva spravedlnosti postupem dle § 125 odst. 1 písm. a) ZMJS zamítl.
22. **Státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze** se k návrhu Ministerstva spravedlnosti písemně nevyjádřila.
23. **Městský soud v Praze provedl v rámci veřejného zasedání následující listinné důkazy a zjistil z nich následující skutečnosti.**
24. Z rozsudku **Federálního trestního soudu sp. zn. SK.2011.24 ze dne 10. října 2013 s dodatkem ze dne 29. listopadu 2013 a opravou ze dne 30. května 2014, v právní moci dne 5. dubna 2018**, Městský soud v Praze zjistil, že Petr K., byl ve Švýcarské konfederaci uznán vinen trestným činem podvodu dle § 146 švýcarského trestního zákoníku (dále jen „StGB“) a trestným činem opakovaného závažného praní špinavých peněz dle § 305 bis odst. 2 StGB. Těchto trestných činů se dopustil jednáním popsáním ve výroku tohoto rozsudku. Za tyto trestné činy mu byl uložen trest odnětí svobody v délce 36 měsíců, z toho 16 měsíců nepodmíněně, a dále peněžitý trest ve výměře 200 denních sazeb po 43 CHF (tedy celkem 8.600 CHF), a to podmíněně se zkušební dobou v délce 2 let. Dále mu pak byla v tomto rozsudku uložena povinnost zaplatit Švýcarské konfederaci náhradní hodnotu ve výši 12.439.383 CHF.
25. Z rozsudku **Federálního odvolacího soudu sp. zn. 6B 663/2014 ze dne 22. 12. 2017**, Městský soud v Praze zjistil, že odvolání Mgr. Petra K. bylo v plném rozsahu zamítnuto.
26. Z **žádosti o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních podané Federálním státním zastupitelstvím Švýcarské konfederace ze dne 28. 8. 2020** vyplývá, že cílem této žádosti je prosazení švýcarského trestního rozsudku za účelem zabavení majetku Mgr. K. na území České republiky. Žádost shrnuje genezi trestního řízení, předchozí žádost o zajištění majetku Mgr. K. a konstatuje, že její podstatou je vymáhání švýcarského nároku na odškodnění zabavením veškerého majetku Mgr. K. až do výše 12.439.383 CHF, což je částka odpovídající jeho výnosům z trestné činnosti, jak bylo stanoveno rozsudkem Federálního trestního soudu sp. zn. SK.2011.24 ze dne 10. října 2013 s dodatkem ze dne 29. listopadu 2013 a opravou ze dne 30. května 2014. Švýcarská strana tedy žádá o vymožení uvedeného nároku na odškodnění, a to zejména proti aktivům specifikovaným pod bodem 2. a), c), e), f) odůvodnění tohoto usnesení.
27. Ze **sdělení Federálního trestního soudu Švýcarské konfederace ze dne 22. 4. 2020** vyplývá, že švýcarský justiční orgán potvrzuje vykonatelnost „kompenzační pohledávky“ proti Mgr. K. ve výši 12.439.383 CHF.

28. **Z usnesení Městského soudu v Praze č. j. 2 T 5/2019 – 256 ze dne 5. 9. 2019, které nabylo právní moci dne 19. 11. 2019**, soud zjistil, že státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci podal k Městskému soudu v Praze dne 27. 4. 2017 pod sp. zn. 2 VZV 1/2012 obžalobu na Mgr. Petra K. a další spoluobžalované. Mgr. Petr K. byl touto obžalobou viněn ze spáchání účastenství ve formě organizátorství na zločinu zneužití informace a postavení v obchodním styku dle § 24 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a § 255 odst. 2, 4 tr. zákoníku, a dále ze spáchání zločinu podvodu dle § 209 odst. 1, 5 písm. a) tr. zákoníku spáchaného ve spolupachatelství dle § 23 tr. zákoníku. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 10. 6. 2019, sp. zn. 2 T 3/2017 byla věc Mgr. K. vyloučena ze společného řízení k samostatnému projednání pod sp. zn. 2 T 5/2019. Dne 5. 9. 2019 pak bylo vydáno shora uvedené usnesení č. j. 2 T 5/2019 – 256, kterým bylo dle § 231 odst. 1 tr. řádu za použití § 223 odst. 1 tr. řádu z důvodu § 11 odst. 2 písm. a) tr. řádu zastaveno trestní stíhání obžalovaného Mgr. Petra K., neboť trestní stíhání je nepřípustné. Z odůvodnění tohoto usnesení je zřejmé, že městský soud podrobně srovnal výrokovou část shora uvedené obžaloby Vrchního státního zastupitelství v Olomouci s rozsudkem švýcarského Federálního trestního soudu sp. zn. SK.2011.24 ze dne 10. října 2013 s dodatkem ze dne 29. listopadu 2013 a opravou ze dne 30. května 2014. Na základě tohoto srovnání dospěl městský soud k závěru, že předmětná obžaloba byla podána pro totožné skutky, pro které již byl Mgr. K. pravomocně odsouzen uvedeným rozsudkem švýcarského soudu. Tato skutečnost přitom zakládá nepřípustnost trestního stíhání dle § 11 odst. 2 písm. a) tr. řádu.

29. **Z usnesení Městského soudu v Praze sp. zn. 2 T 5/2019 ze dne 10. 2. 2020** soud zjistil, že tímto usnesením bylo dle § 79f odst. 1 tr. řádu zrušeno zajištění majetku Mgr. K. specifikovaného v bodu 2. odůvodnění tohoto usnesení. Ke zrušení zajištění došlo proto, že trestní stíhání Mgr. K. bylo pravomocně zastaveno a do úvahy nepřicházely žádné další možnosti, jak se zajištěným majetkem naložit.

30. **Z usnesení Městského soudu v Praze sp. zn. Nt 845/2020 ze dne 18. 6. 2020** soud zjistil, že tímto usnesením byl dle § 48 odst. 5 ZMJS ve spojení s § 79g odst. 1 tr. řádu s odkazem na čl. 11 odst. 1 Úmluvy zajištěn majetek Mgr. K. specifikovaný v bodu 2. odůvodnění tohoto usnesení. **Z usnesení Vrchního soudu v Praze sp. zn. 14 To 117/2020 ze dne 15. 10. 2020** je zřejmé, že vrchní soud zamítl stížnost Mgr. K. proti shora uvedenému usnesení, jímž mu byl zajištěn majetek. **Z usnesení Městského soudu v Praze sp. zn. Nt 845/2020 ze dne 15. 2. 2021** vyplývá, že žádost Mgr. K. o zrušení zajištění jeho majetku ze dne 4. 2. 2021 byla zamítnuta. **Z usnesení Vrchního soudu v Praze sp. zn. 14 To 29/2021 ze dne 6. 5. 2021** je pak zřejmé, že vrchní soud zamítl stížnost proti shora uvedenému usnesení, jímž byla zamítnuta žádost o zrušení zajištění, a to s odůvodněním, že zákonné podmínky pro zrušení či omezení zajištění nenastaly, neboť na základě žádosti MSp ČR se vede před MS Praha pod sp.zn.: 71T 3/2021 řízení o uznání a výkonu rozsudku Federálního trestního soudu Bellinzona z 10.10.2013 pod č.j. SK.2011.24 ve změně rozsudku švýcarského Federálního soudu ze dne 22.-12.2017, sp.zn.: 6B663/2014- tedy veden se řízení, pro které švýcarská strana požadovala majetek zajistit za účelem výkonu uložené sankce.

31. **Ze zprávy Raiffeisenbank a. s. ze dne 27. 4. 2021** soud zjistil, že současný zůstatek na účtu Mgr. K. č. xxx/5500 činí 37.584,11 Kč.

32. Ze zprávy **Generali penzijní společnost, a. s.** (dříve Penzijní fond České pojišťovny, a. s.) soud zjistil, že současný zůstatek na účtu Mgr. K. č. xxx činí 678.794 Kč.
33. Z **výpisu z katastru nemovitostí LV xxx**, zapsaného u Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha, soud zjistil, že pozemek parc. č. xxx, zastavěná plocha a nádvoří, jehož součástí je stavba č. p. xxx, pozemek parc. č. xxx, zahrada a pozemek parc. č. xxx, zastavěná plocha a nádvoří (vše v katastrálním území Vinohrady, hlavní město Praha) jsou ve vlastnictví Mgr. K..
34. Ze **sdělení Ministerstva financí, odbor 71 – Legislativa a sporné agendy ze dne 10. 6. 2021** vyplývá, že ministerstvo nedisponuje dokumentem, v němž by toto ministerstvo sdělilo justičním orgánům Švýcarska, že České republice v souvislosti s prodejem Mostecké uhelné společnosti a. s. nevznikla škoda a Česká republika se proto s nárokem na náhradu škody k trestním řízení nepřipojuje. Ze sdělení je dále patrné, že Ministerstvo financí bylo o žádosti švýcarské strany o vyjádření, zda se Česká republika připojuje jako poškozená k trestnímu řízení, poprvé informováno dne 16. 3. 2011. Do té doby věc řešilo Vrchní státní zastupitelství, kterým byly kompletní podklady poskytnuty až dne 23. 11. 2011 s tím, že lhůta k přihlášení již uplynula.
35. Ze **sdělení Nejvyššího státního zastupitelství ze dne 31. 5. 2021** pak vyplývá, že prověřením spisů týkajících se privatizace Mostecké uhelné společnosti a. s. nebyla nalezena žádná listina, jejímž obsahem by bylo sdělení Ministerstva financí justičním orgánům Švýcarska o tom, že České republice v souvislosti s prodejem uvedené společnosti nevznikla škoda a že se Česká republika s nárokem na náhradu škody nepřipojuje.
36. Z **článku z internetového zpravodajského serveru iRozhlas ze dne 16. 11. 2011** vyplývá, že se jedná o rozhovor s tehdejším ministrem financí Miroslavem Kalouskem, z něhož vyplývá, že Ministerstvo financí neeviduje v souvislosti s privatizací Mostecké uhelné společnosti a. s. žádnou škodu a že ministerstvo potřebuje, aby byl státním zastupitelstvím případně označen skutek, kterým mohla být škoda způsobena. Zároveň tehdejší ministr financí uvedl, že se Česká republika stále může připojit s náhradou škody k trestnému řízení ve Švýcarsku.
37. Z **vyjádření Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 21. 6. 2021, zastupitelského úřadu v Bernu** vyplývá, že tento úřad v trestním řízení před švýcarskými soudy v letech 2011 - 2017 nezaznamenal žádné problémy v dodržování lidských práv včetně práva na obhajobu a spravedlivý proces, a to včetně těch případů, kdy v prvním stupni rozhodoval Federální trestní soud. Úroveň švýcarského soudnictví je tradičně vysoká, minimálně stejná jako v České republice; nelze mu přisuzovat systémové chyby či porušování lidských práv v soudní oblasti.
38. Ze **stanoviska Amnesty International Česká republika, z. s. ze dne 23. 6. 2021** vyplývá, že Švýcarsko lze považovat za demokratický právní stát s přijatelnou úrovní ochrany lidských práv v oblasti práva na spravedlivý proces. Amnesty International ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro lidská práva v letech 2011 – 2021 neeviduje zvláštní případy nerespektování soudní nezávislosti a nestrannosti a práva na obhajobu a spravedlivý proces v trestním řízení. Obžalovaní mají presumpci nevinny, jednání jsou veřejná a konají se bez zbytečného prodlení,

obžalovaní mají právo být přítomni u soudu. Mají dále právo konzultovat právníka dle svého výběru a soudy mohou poskytnout právního zástupce, pokud obžalovaný čelí závažným obviněním. Dále jsou zaručena práva na dostatečnou přípravu obhajoby, na konfrontaci a výslech svědků, právo předvolávat svědky a předkládat důkazy. Obžalovaní nemohou být nuceni vypovídat nebo přiznávat vinu a mají právo podat opravný prostředek k federálnímu soudu.

39. Ze **zprávy Ministerstva spravedlnosti České republiky ze dne 18. 6. 2021** vyplývá, že v rámci praxe mezinárodního trestního odboru zatím nikdy nedošlo k situaci, která by vyvolávala pochybnosti o tamní úrovni dodržování lidských práv. Ministerstvo spravedlnosti však nedisponuje podrobnými informacemi o švýcarském trestním či ústavním právu. Soud proto odkázali na zprávu **Ministerstva zahraničních věcí České republiky, které je ve věci kompetentní k podání informací.**

40. Z **právního stanoviska švýcarské advokátní kanceláře Mangeat Attorney at Law LLC, ze dne 9. 6. 2021, vypracované Fanny Margairazem, advokátem**, je zřejmé, že toto stanovisko poskytuje teoretický výklad švýcarského trestního soudního systému a změn, kterých doznal v roce 2019. Švýcarsko má dva souběžné soudní systémy, a to na úrovni kantonů a na federální úrovni. Od roku 2011 se vedení trestního řízení ve všech 26 kantonech i na úrovni konfederace řídí švýcarským trestním řádem. Primární pravomoc rozhodovat o trestných činech mají zásadně soudy kantonu, v němž byl trestný čin spáchán. U omezeného seznamu trestných činů (např. trestných činů proti federálním zájmům) však rozhodují trestní soudy konfederace. Do 2. 1. 2019 trestní senát Federálního trestního soudu rozhodoval jako soud prvního stupně o trestních věcech federální jurisdikce. Odvolání proti rozsudkům trestního senátu Federálního trestního soudu bylo možné podat k Nejvyššímu federálnímu soudu. Jeho přezkumná pravomoc však byla omezena pouze na přezkum správné aplikace právních norem. Nejvyšší federální soud tedy směl přezkoumat a případně opravit skutková zjištění soudu nižší instance, pokud byl skutkový stav zjištěn prokazatelně nesprávným způsobem nebo v rozporu se zákonem. Ve všech ostatních případech byl Nejvyšší federální soud vázán zjištěními soudu nižší instance. Na kantonální úrovni je systém odlišný – odvolání proti rozsudkům prvního stupně je možno podat k soudu, který má plnou pravomoc přezkoumat rozsudek po právní i skutkové stránce. Odvolání proti rozhodnutí odvolacího soudu je pak možno podat k Nejvyššímu federálnímu soudu; kantonální systém byl tedy tvořen soudy tří stupňů. Federální soudní systém měl pouze dvě instance a před rokem 2019 v něm neexistoval odvolací soud, který by měl úplnou pravomoc přezkoumat věc po právní i skutkové stránce. Právní stanovisko dále shrnuje kritiku shora popsaného soudního systému. Uvádí zejména, že federální trestní řízení do roku 2019 nerespektovalo zásadu dvojinstančnosti řízení, která je garantována Ústavou Švýcarska i čl. 2 odst. 1 protokolu č. 7 EÚLP; dále nebylo v souladu se švýcarským trestním řádem a představovalo neoprávněnou diskriminaci a porušení zásady rovného zacházení. Až dne 1. 1. 2021 byl zřízen odvolací soud Federálního trestního soudu, čímž byly napraveny shora uvedené nedostatky federálního soudního systému.

41. Z **usnesení Policie České republiky, ÚOKFK, Odbor korupce a ochrany zájmů Evropské unie sp. zn. OKFK-52/TČ-2008-23 ze dne 24. 7. 2008** vyplývá, že věc podezření ze spáchání trestných činů zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby dle § 148 odst. 1, 4 tr. zákona, porušování povinnosti při správě cizího majetku dle § 255 odst. 1, 3 tr. zákona a

zneužívání informací v obchodním styku dle § 128 odst. 2, 4 tr. zákona, jichž se měli dopustit zástupci společností Appian Group, a.s., SYNERGO SUISSE CZ, a. s., Český báňský úřad, Mostecká uhelná společnost, a. s., byla odložena. Byť se další dvě obhajobou požadovaná usnesení nepodařilo s ohledem na časový odstup a skartační doby spisů již zajistit, již z návrhu obhajoby je patrné, že si je vědoma skutečnosti, že šlo o usnesení o odložení podezření z trestné činnosti neboť nebyly zjištěny skutečnosti opravňující ve věci zahájit trestní stíhání a nešlo tak o meritorní rozhodnutí ve věci. Samotné usnesení o odložení věci tak nebrání, aby úkony trestního řízení ve stejné trestní věci byly zahájeny kdykoli dodatečně, pokud nedojde k promlčení tr. stíhání či jiné zákonné překážce. Absence dalších vyžádaných rozhodnutí proto nemohla bránit soudu ve skončení dokazování a rozhodnutí ve věci samé.

42. Po takto provedeném dokazování dospěl Městský soud v Praze k závěru, že jsou splněny veškeré podmínky dle § 120 odst. 1 ZMJS pro uznání a výkon rozsudku švýcarského Federálního trestního soudu sp. zn. SK.2011.24 ze dne 10. října 2013 s dodatkem ze dne 29. listopadu 2013 a opravou ze dne 30. května 2014, v právní moci dne 5. dubna 2018, a to ve spojení s rozsudkem švýcarského Federálního trestního soudu pod sp. zn. 6b_663/2014 ze dne 22.12.2017. Prvý rozsudek bylo možno uznat v celém rozsahu výroku o vině týkajícího se Mgr. K. a částečně ve výroku o trestu, konkrétně ve výroku o uložení povinnosti zaplatit náhradní hodnotu Švýcarské konfederaci ve výši 12.439.383 CHF (blíže viz níže).

43. Pokud jde o splnění podmínek pro uznání a výkon cizozemského rozsudku, předně je nutno uvést, že na projednávanou věc nelze aplikovat § 284 odst. 1 ZMJS (uznání a výkon rozhodnutí ukládajícího propadnutí nebo zabránění majetku nebo věci), neboť toto ustanovení spadá do části páté ZMJS, která se zabývá postupem mezinárodní justiční spolupráce s jiným členským státem Evropské unie. Na postup při uznávání cizozemského rozhodnutí ve vztahu ke Švýcarské konfederaci je nutno aplikovat § 118 an. ZMJS; podmínky pro uznání jsou přitom zakotveny v § 120 odst. 1 ZMJS.

44. Podmínka dle § 120 odst. 1 písm. a) ZMJS je splněna, neboť možnost uznání cizozemského rozhodnutí je jednak zaručena Úmluvou a jednak je i ve vztahu ke Švýcarsku zaručena vzájemnost.

45. Podmínka dle § 120 odst. 1 písm. b) ZMJS, tedy nutnost oboustranné trestnosti, je též v posuzovaném případě splněna. V tomto ohledu lze považovat za zásadní podrobně odůvodněné usnesení Městského soudu v Praze č. j. 2 T 5/2019 – 256 ze dne 5. 9. 2019 (viz bod 28. odůvodnění tohoto usnesení), ve kterém městský soud podrobně srovnal skutky, pro něž byl Mgr. K. uznán vinným uznávaným rozhodnutím se skutky, jež byly obžalobou Vrchního státního zastupitelství v Olomouci kladebny za vinu tehdy obž. Mgr. Petru K.. Uzavřel, že státní zástupce vinil Mgr. K. a další spoluobžalované ze dvou skutků. Skutek pod bodem I. byl kvalifikován jako účastenství ve formě organizátorství na zločinu zneužití informace a postavení v obchodním styku dle § 24 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a § 255 odst. 2, 4 tr. zákoníku; skutek pod bodem II. pak jako zločinu podvodu dle § 209 odst. 1, 5 písm. a) tr. zákoníku spáchaného ve spolupachatelství dle § 23 tr. zákoníku. Městský soud v citovaném usnesení dospěl k závěru, že skutek pod bodem II. obžaloby je totožný – co do jednání a následku - se skutkem, pro něž byl Mgr. K. uznán vinným uznávaným rozsudkem, a který jím

byl kvalifikován jako trestný čin podvodu dle § 146 StGB. Skutek pod bodem I. obžaloby pak byl shledán totožným se skutkem, pro nějž byl Mgr. K. uznán vinným uznávaným rozsudkem, a který byl kvalifikován jako trestný čin opakovaného závažného praní špinavých peněz dle § 305 bis odst. 2 švýcarského trestního zákoníku (StGB). Pro posouzení totožnosti skutků nebylo podstatné, že uznávaný rozsudek kvalifikuje, na rozdíl od obžaloby Vrchního státního zastupitelství v Olomouci, skutek pod bodem I. obžaloby jako praní špinavých peněz.

46. Soud se při projednání návrhu MSp ČR na uznání a výkon rozsudku švýcarského federálního soudu se závěry shora uvedeného usnesení plně ztotožňuje, co do jednání a následku považuje oba skutky, popsané v obžalobě Vrchního státního zastupitelství v Praze za totožné se skutky, pro nějž byl Mgr. K. uznán vinným nyní uznávaným švýcarským rozsudkem. Z hlediska podmínky oboustranné trestnosti je podstatné, zda by skutky z uznávaného rozsudku bylo možno kvalifikovat jako trestné činy podle práva České republiky v případě, že by nastaly na jejím území. Pro naplnění podmínky dle § 120 odst. 1 písm. b) ZMJS přitom není nezbytná jistota, že by Mgr. K. byl pro skutky z uznávaného rozsudku na území České republiky uznán vinným - opak by de facto znamenal nutnost provádět přezkum, který by se rovnal nalézacímu řízení před soudem I. stupně –, nýbrž právě to, že předmětný skutek by naplňoval znaky konkrétní skutkové podstaty některého z trestných činů dle trestního zákoníku České republiky. Skutečnosti, na základě nichž by bylo možno posoudit jednání Mgr. K., kvalifikované uznávaným rozsudkem jako trestný čin praní špinavých peněz, jako zvlášť závažný zločin legalizace výnosů z trestné činnosti dle § 216 odst. 2 alinea první, odst. 4 písm. b), odst. 5 písm. a), b) c) tr. zákoníku, vyplývají již z uvedeného usnesení Městského soudu v Praze č. j. 2 T 5/2019 – 256 ze dne 5. 9. 2019, zejména pak z odůvodnění pod body 41. až 44. tohoto usnesení. Skutečnosti umožňující posoudit jednání ods. Mgr. K., kvalifikované uznávaným švýcarským rozsudkem jako trestný čin podvodu dle § 146 švýcarského trestního zákoníku a na území ČR, jako zvlášť závažného zločin podvodu dle § 209 odst. 1, 4 písm. a), odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, účinného od 1.10.2020, jsou pak patrné zejména z odůvodnění v bodech 59. až 62. citovaného usnesení. Soud se, jak již bylo výše uvedeno, se závěry tohoto usnesení ztotožňuje a v podrobnostech na něj pro jeho vyčerpávající popis odkazuje.

47. Návrhu obhajoby na přerušení řízení o uznání švýcarského rozsudku na dobu do pravomocného skončení řízení vedeného před Městským soudem v Praze pod sp. zn. 2 T 3/2017 pak nebylo vyhověno z toho důvodu, že trestní odpovědnost Mgr. K. je nezbytné posuzovat individuálně, nikoli výlučně ve vztahu k ostatním obžalovaným ve věci pod shora uvedenou spisovou značkou. S ohledem na procesní návrh obhajoby, o němž rozhoduje soud pouze v případě, že jej akceptuje, bylo přistoupeno k ukončení dokazování a závěrečným návrhům stran aniž by soud o tomto považovku negativně rozhodl.

48. Soud dále shledal též naplnění podmínky dle § 120 odst. 1 písm. c) ZMJS, tedy to, že uznávané švýcarské rozsudky byly vydány v řízení, které odpovídalo závazkům vyplývajícím pro Českou republiku z mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách. Soud neshledal žádné skutečnosti, které by naznačovaly, že v řízení předcházejícím vydání uznávaných rozsudků byla práva Mgr. K., zejména právo na spravedlivý proces, porušena tak závažným způsobem, že by tím došlo k flagrantnímu odepření spravedlnosti, jež by bylo v rozporu se samotnou podstatou práva na spravedlivý proces, zachyceného zejména v čl. 6 Úmluvy o

ochraně lidských práv a základních svobod. Švýcarskou konfederaci je třeba považovat za demokratický právní stát, který je součástí schengenského *acquis*, u nějž nejsou známy žádné poznatky, z nichž by bylo možno vyvozovat, že v trestním řízení před jeho justičními orgány by docházelo k porušování základních lidských práv a svobod. To ostatně vyplývá i ze zpráv Ministerstva zahraničí, Amnesty International a Ministerstva spravedlnosti (viz body 37 až 39 odůvodnění tohoto usnesení). Z nich vyplývají informace o vysoké úrovni švýcarského soudnictví a o tom, že v trestním řízení jsou zajištěna všechna práva zajišťující spravedlivý proces. Pokud jde o namítané systémové nedostatky odvolacího řízení v případech, kdy v prvním stupni rozhodoval Federální trestní soud, má soud za to, že odlišnosti švýcarského systému opravných prostředků od systému České republiky nepředstavují flagrantní porušení práva na spravedlivý proces a nejsou důvodem, pro který by předmětné rozsudky nebylo možno uznat a vykonat dle § 120 odst. 1 písm. c) ZMJS.

49. Pokud jde o námitku, že předmětná švýcarská rozhodnutí nelze na území České republiky uznat a vykonat z toho důvodu, že nejsou slučitelná se třemi usneseními Policie České republiky z let 1999, 2001 a 2008, jimiž byla věc podezření ze spáchání trestného činu mj. Mgr. K. vždy odložena, není možno se s ní ztotožnit. Důvod odmítnutí dle čl. 22 odst. 2 písm. b) Úmluvy se částečně kryje s důvodem dle čl. 18 odst. 1 písm. e) Úmluvy, který zakotvuje jako důvod odmítnutí porušení zásady *ne bis in idem*, tedy nikoli dvakrát ve stejné věci. Pro posouzení neslučitelnosti těchto již vydaných rozhodnutí Policie České republiky s uznávanými rozhodnutími je třeba zdůraznit, že usnesení o odložení věci, tedy rozhodnutí vydané před zahájením trestního stíhání, nikdy nezakládá překážku věci pravomocně rozhodnuté. Ta je založena výhradně v případech dle § 11 odst. 1 písm. h), i), j), k), odst. 2 tr. řádu. Uznávané švýcarské rozsudky tedy žádným způsobem nekonkurují shora uvedeným usnesením policejního orgánu a o neslučitelnosti tedy není možno hovořit. K problematice *ne bis in idem* ve vztahu k ust. § 120 odst. 1 písm. f) ZMJS se soud vyjadřuje níže.

50. Ztotožnit se dále nelze ani s námitkou, že uznání a výkonu předmětných rozsudků brání čl. 22 odst. 2 písm. d) Úmluvy, tedy že by uznávané rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s výlučnou pravomocí stanovenou právním řádem České republiky. Z rozsudku švýcarského Federálního trestního soudu sp. zn. SK.2011.24 ze dne 10. října 2013 s dodatkem ze dne 29. listopadu 2013 a opravou ze dne 30. května 2014, je patrné, že oba trestné činy, tedy jak trestný čin podvodu dle § 146 StGB, tak trestný čin opakovaného závažného praní špinavých peněz dle 305 bis odst. 2 StGB, byly ve smyslu § 4 odst. 2 tr. řádu spáchány nejen na území České republiky, ale též na území Švýcarské konfederace (jedná se o tzv. distanční delikty). Výlučná soudní pravomoc České republiky dle shora uvedeného ustanovení Úmluvy tedy není založena a justiční orgány Švýcarska tak nijak nepochybily, když proti Mgr. K. vedly na svém území trestní stíhání, jehož výsledkem je pravomocný odsuzující rozsudek.

51. Soud se dále neztotožnil ani s námitkou, že předmětné rozsudky nelze uznat a vykonat dle § 120 odst. 1 písm. f) tr. řádu, neboť je zde usnesení Městského soudu v Praze č. j. 2 T 5/2019 – 256 ze dne 5. 9. 2019, které nabylo právní moci dne 19. 11. 2019 (viz bod 28. odůvodnění tohoto usnesení), jež by mělo zakládat překážku věci pravomocně rozhodnuté. Ust. § 120 odst. 1 písm. f) ZMJS uvádí, že cizozemské rozhodnutí lze na území České republiky uznat, „*jestliže v České republice nebylo vedeno trestní stíhání proti téže osobě pro týž skutek, které skončilo pravomocným rozsudkem soudu nebo pravomocným zastavením trestního stíhání anebo jiným rozhodnutím se stejným účinkem, ledaže takové rozhodnutí bylo zrušeno.*“ Jak již bylo konstatováno shora, usnesení Městského soudu v Praze o zastavení trestního stíhání proti obž. K. bylo pod č.j.: 2T 5/2019 -256 bylo vydáno ve věci stíhaného skutku, který byl Městským soudem v Praze shledán jako totožný se skutkem popsáním v uznávaném rozsudku Federálního trestního soudu sp. zn. SK.2011.24 ze dne 10. října 2013. Nelze ani pochybovat o tom, že uvedeným usnesením bylo trestní stíhání Mgr. K. na území České republiky pravomocně zastaveno právě proto, že jeho pokračování bránila překážka věci pravomocně rozhodnuté dle § 11 odst. 2 písm. a) tr. řádu. Městský soud má však za to, že tato skutečnost ve vztahu k uznávaným švýcarským rozsudkům nezakládá překážku *res iudicata* ve smyslu § 120 odst. 1 písm. f) ZMJS a nebrání výkonu švýcarského odsuzujícího rozsudku v České republice.

52. V posuzované věci je nezbytné vycházet nikoli pouze z gramatického výkladu uvedeného ustanovení, ale též z výkladu teleologického. Dále je nutné popsanou úpravu v ZMJS analogicky srovnat s relevantními ustanoveními trestního řádu, který zásadu *ne bis in idem* podrobně zakotvuje – tedy z ust. § 11 odst. 2 písm. b) bod 2. tr. řádu. Ten stanovuje, že trestnímu stíhání brání to, že soudem nebo jiným justičním orgánem členského státu Evropské unie nebo státu přidruženého mezinárodní smlouvy k provádění schengenských předpisů (kterým Švýcarská konfederace je) pro týž skutek bylo vydáno rozhodnutí, jímž „*byla osoba pravomocně zproštěna obžaloby, nebo které má účinky pravomocného zastavení trestního stíhání, ledaže bylo vydáno výlučně z důvodu, že v jiném státě bylo zahájeno trestní stíhání proti téže osobě pro týž skutek.*“ Toto ustanovení (vycházející z rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie sp. zn. C-469/03, Filomeno Mario Miraglia) bylo do trestního řádu implementováno z toho důvodu, aby bylo předejito situacím, kdy jeden členský stát nebo stát účastníci se schengenského *acquis* ukončí své trestní řízení bez meritorního posouzení věci toliko z důvodu, že v jiném státě bylo zahájeno trestní stíhání pro stejný skutek - absence popisovaného pravidla by totiž jinak znamenala, že rozhodnutí o

zastavení trestního stíhání jedním státem by zakládalo překážku věci pravomocně rozhodnuté pro veškeré členské státy a státy účastné na schengenském *acquis*.

53. Právě toto ustanovení, upravující výjimku ze zákazu vedení trestního stíhání při existenci pravomocného rozhodnutí o zastavení trestního stíhání, je nutno analogicky aplikovat na projednávanou věc. Trestní stíhání Mgr. K. v České republice bylo pravomocně zastaveno usnesením Městského soudu v Praze sp. zn. 2 T 5/2019 – 256 ze dne 5. 9. 2019, a to výlučně z důvodu toho, že ve stejné věci (tedy o stejném skutku) bylo již pravomocně rozhodnuto cizozemským rozsudkem – v takové situaci je důvodnost zastavení trestního stíhání naprosto zřejmá, opačný postup by byl jasným porušením zásady *ne bis in idem*. Švýcarský rozsudek tak zcela nepochybně založil překážku věci pravomocně rozhodnuté způsobující, že na území České republiky (a ani v jiném členském státu nebo ve státu účastném schengenském *acquis*) není možno pro stejný skutek vést trestní stíhání. To ovšem neznamená, že samotný švýcarský rozsudek nelze na území České republiky uznat a vykonat. Ust. § 120 odst. 1 písm. f) ZMJS je třeba vykládat právě ve světle ust. § 11 odst. 2 písm. b) bod 2. tr. řádu, které lze analogicky vztáhnout i na nyní projednávanou žádost o uznání švýcarských rozhodnutí.

54. Čistě gramatický výklad shora uvedeného ustanovení ZMJS by vedl k absurdní situaci, kdy obecně jakýkoli cizozemský rozsudek by nemohl být na území České republiky vykonán pouze z toho důvodu, že trestní stíhání, vedené v České republice o tomtéž skutku, bylo zastaveno výhradně proto, že takovýto cizozemský rozsudek byl vydán. Docházelo by tak ke zcela nedůvodné dichotomii dvou možných situací, kdy v první by cizozemský rozsudek mohl být (za předpokladu splnění podmínek dle § 120 odst. 1 ZMJS) bez problémů uznán a vykonán, a naopak v druhém případě by vykonán být nemohl pouze kvůli tomu, že v České republice bylo vedeno a zastaveno trestní stíhání pro tentýž skutek. Z pohledu zásady *ne bis in idem*, jejímž účelem je ochrana pachatele před dvojnásobným potrestáním pro tentýž skutek, není mezi oběma situacemi žádného rozdílu, ani v jedné není pachatel trestán dvakrát pro totéž. Pokud tedy ust. § 120 odst. 1 písm. f) ZMJS zakotvuje zásadu *ne bis in idem* a podmiňuje uznání cizozemského rozhodnutí absencí *res iudicata*, je nezbytné toto ustanovení interpretovat nejen čistě gramaticky, ale též teleologicky – jeho účelem je zcela nepochybně zabránit dvojnásobnému potrestání pachatele pro tentýž skutek. Uznání předmětných švýcarských rozsudků není, jak již bylo ukázáno shora, porušením této zásady, neboť Mgr. K. není pro stejný skutek vícekrát trestán, ale část trestu vykonal na území Švýcarska a část trestu – který se týká majetku na území ČR, jehož výkon nemohl být švýcarskými orgány realizován, vykonal na základě uznání a výkonu rozsudku Švýcarské konfederace v České republice. Z těchto důvodů má Městský soud v Praze za to, že popsaný postup – neomezující se výhradně na gramatickou interpretaci a vycházející analogicky z ust. § 11 odst. 2 písm. b) bod 2. tr. řádu – nepředstavuje nepřipustně extenzivní výklad ust. § 120 odst. 1 písm. f) ZMJS a nepřipustnou procesní analogii.

55. Konečně pak nebyly shledány žádné skutečnosti, z nichž by vyplývalo, že nebyly splněny podmínky dle **§ 120 odst. 1 písm. d), e), g), h), i) a j) ZMJS**, které by bránily uznání a výkonu předmětných švýcarských rozhodnutí. Skutek, jehož se rozhodnutí týká, nemá výlučně politický nebo vojenský charakter. Výkon uloženého trestu by nebyl podle právního řádu České republiky promlčen. Na území České republiky zároveň nebylo pravomocně uznáno jiné cizozemské rozhodnutí vůči Mgr. K. pro týž skutek. Mgr. K. je občanem České republiky a dle jejího práva

je vzhledem ke svému věku osobou trestně odpovědnou, která nepožívá výsad a imunit, pro něž by byla vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení.

56. Pokud jde o **uznaný trest**, z rozsudku švýcarského Federálního trestního soudu sp. zn. SK.2011.24 ze dne 10. října 2013 s dodatkem ze dne 29. listopadu 2013 a opravou ze dne 30. května 2014, vyplývá, že částka 12.439.383 CHF představuje nedovolenou ekonomickou výhodu, kterou měl Mgr. K. získat za spáchání ve výroku tohoto usnesení uvedených trestných činů; částka odpovídá minimální hodnotě odstupného, které dostal u příležitosti svého odchodu ze skupiny C. a jde tedy o odměnu za spáchané trestné činy. Z uznávaného rozsudku je pak zřejmé, že Mgr. K. byla uložena povinnost částku ve výši 12.439.383 CHF zaplatit Švýcarské konfederaci jako „náhradní hodnotu“. Ze shora uvedeného je nepochybné, že uvedená částka představuje bezprostřední výnos Mgr. K. z trestné činnosti ve smyslu § 135b odst. 1, 2 tr. řádu a § 70 odst. 1 tr. řádu. Vzhledem k tomu, že „uhrazení náhradní hodnoty“ popřípadě „uhrazení nároku na odškodnění“ (jak je uvedeno v žádosti o právní pomoc ze Švýcarské konfederace, viz bod 26. odůvodnění tohoto usnesení) neodpovídají žádnému druhu trestu či ochranného opatření dle trestního řádu České republiky, soud druh trestu dle § 124 odst. 2 písm. a) ZMJS přizpůsobil na druh trestu, který trestu uloženému uznávaným rozsudkem nejvíce odpovídá. S ohledem na to, že částka 12.439.383 CHF představuje bezprostřední výnos z trestné činnosti, přicházel by do úvahy trest propadnutí věci dle § 70 odst. 1 tr. zákoníku. Protože však tento výnos z trestné činnosti nebylo možno pro účely propadnutí zajistit, je možno uložený trest přizpůsobit pouze na trest propadnutí náhradní hodnoty dle § 71 odst. 1 tr. zákoníku. Majetek uvedený ve výroku o propadnutí náhradní hodnoty přitom ani zdaleka nedosahuje hodnoty výnosu z trestné činnosti Mgr. K.. Dotazy na Raiffeisenbank a. s. a Generali penzijní společnost, a. s. a výpisem z katastru nemovitostí pak soud ověřil jednak aktuální výši zůstatků na daných účtech, tak vlastnictví Mgr. K. k nemovitosti specifikované v bodu 2. f) odůvodnění tohoto usnesení.

57. Po zvážení všech shora uvedených skutečností dospěl městský soud k závěru, že nic nebrání tomu, aby postupoval v souladu s ustanovením § 124 odst. 1, 2 ZMJS a vyhověl návrhu Ministerstva spravedlnosti, přičemž pro úplnost uznal oba ve výroku tohoto usnesení uvedené rozsudky švýcarských soudů, ačkoli odvolací rozsudek do rozhodnutí soudu I. stupně nijak nezasahoval, nýbrž jej toliko potvrdil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **l z e** podat odvolání do **o s m i** dnů ode dne doručení jeho opisu k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Odvolání musí být v dané lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Praha dne 29. června 2021

Mgr. Blanka Bedřichová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Anita Slámová